

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Hanou Kadaňovou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **X. X. X. X.**, st. přísl. Vietnamská socialistická republika
bytem X.
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

za účasti: **X. X.**
bytem X.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2025, č.j. OAM-3495-63/PP-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Identifikace projednávané věci

1. Žalobkyně se žalobou došla Městskému soudu v Praze dne 5. 1. 2026 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2025, č.j. OAM-3495-63/PP-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně podané dne 4. 3. 2024 o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, tak, že žádost se zamítá podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a podle § 87e odst. 4 téhož zákona se žalobkyni stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

Stručný obsah správního spisu

2. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývá, že žalobkyně dne 4. 3. 2024 podala u žalovaného žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Z obsahu žádosti vyplynulo, že se žalobkyně považuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve vztahu ke svým dětem, občanům České republiky.
3. Ke skutkovým zjištěním učiněným žalovaným v průběhu správního řízení soud rekapituluje tyto relevantní skutečnosti.
4. Dle spisového materiálu jsou děti žalobkyně státními občany České republiky přihlášenými k trvalému pobytu na území, žalobkyně je tedy prokazatelně matkou občanů České republiky. Nezletilé dcery žalobkyně jsou svěřeny do pěstounské péče, nežijí s žalobkyní ve společné domácnosti a na tom si nepřejí nic měnit. Zletilý syn mladší 21 let (který je v tomto soudním řízení osobou zúčastněnou na řízení) nejprve s žalobkyní nežil ve společné domácnosti, dle svého čestného prohlášení se v průběhu správního řízení k žalobkyni přestěhoval.
5. Dle rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 30. 8. 2004, sp.zn. 9 T 51/2004 byla žalobkyně odsouzena za trestný čin krádeže k trestu odnětí svobody v délce 2 měsíců s podmíněným odkladem na jeden rok, osvědčila se 8. 9. 2006. Dále byla žalobkyně odsouzena rozsudkem Obvodního soudu Praha 4 ze dne 19. 9. 2007, sp.zn. 3 T 98/2007 za trestný čin přechovávání omamné nebo psychotropní látky nebo jedu k podmíněnému trestu odnětí svobody se zkušební dobou na pět let, tedy do 11. 10. 2012. Na žalobkyni se vztahovala amnestie 1. 1. 2013. Rozsudkem Obvodního soudu Praha 4 ze dne 24. 9. 2010 sp.zn. 4 T 225/2013 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu ze dne 8. 2. 2011 sp.zn. 5 To 10/2011 byla žalobkyně odsouzena za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy formou spolupachatelství s trestem odnětí svobody v délce 36 měsíců. Dne 2. 9. 2014 byla žalobkyně odsouzena rozsudkem Obvodního soudu Praha 4 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze v trestních řízeních vedených pod sp.zn. 4 T 225/2013 a 67 To 248/2014 za úmyslný trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, a to k trestu odnětí svobody na dobu 3 let a 6 měsíců. Z výkonu trestu byla žalobkyně podmíněně propuštěna dne 31. 5. 2016 se zkušební dobou 6 let. Dne 31. 5. 2017 byla žalobkyně odsouzena za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp.zn. 4 T 27/2017 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 61 To 187/2017, a to k trestu odnětí svobody v délce trvání 4 roky a k trestu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

propadnutí věci. Vykonat měla žalobkyně i předchozí trest odnětí svobody, z něhož byla podmíněně propuštěna, tedy celkem 7 let. Žalobkyně pak byla podmíněně propuštěna na základě usnesení Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 6. 12. 2022, zkušební doba byla stanovena v délce 4 a půl roku, tedy do 6. 6. 2027, současně byl stanoven dohled a povinnost podrobit se programu sociálního výcviku a převýchovy.

6. Dle spisového materiálu bylo žalobkyni ke dni 18. 6. 2018 zrušeno povolení k trvalému pobytu, rozhodováno bylo na základě souhrnu trestné činnosti, která navíc nebyla ukončena dobrovolně ze strany žalobkyně, ale Policií České republiky, kdy její chování bylo vyhodnoceno jako aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů České republiky, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti a rovněž i zájmu na ochraně veřejného zdraví. V průběhu řízení o zrušení trvalého pobytu bylo prokázáno, že žalobkyně povolení k trvalému pobytu získala nezákonným způsobem na základě účelového sňatku. K historii pobytu žalobkyně z obsahu správního spisu vyplývá, že přicestovala dne 4. 9. 2000 ilegálně do České republiky a dne 19. 9. 2000 požádala účelově o azyl, žádost o azyl byla zamítnuta. Dne 30. 10. 2003 se účelově a fiktivně provdala za občana české státní příslušnosti, aby získala povolení k trvalému pobytu z důvodu sloučení s občanem České republiky, přičemž děti narozené žalobkyni v průběhu manželství nejsou dětmi dotyčného občana ČR, nicméně díky domněnce otcovství získaly české státní občanství.
7. Dle spisového materiálu byla žalobkyně odsouzena také na území Německa, konkrétně v roce 2010 Okresním soudem v Drážďanech za krádež. Následně byla žalobkyně z Německa vyhoštěna na dva a půl roku, kvůli narušení veřejné bezpečnosti a pořádku nebo jiných důležitých zájmů Německa. Žalobkyně byla následně s platností od 15. 8. 2023 do 15. 8. 2028 zařazena do informačního systému smluvních států (schengenského informačního systému), v současnosti již žalobkyně v tomto systému zařazena není.
8. Dle spisového materiálu byla žalobkyně dne 22. 11. 2022 hodnocena věznicí Světlá nad Sázavou, dle hodnocení má žalobkyně náhled na vlastní trestnou činnost, trest přijímá, je si vědoma svého pochybení, její chování je dlouhodobě na požadované úrovni a v souladu s vnitřním řádem věznice, ve výkonu trestu plní všechny své povinnosti, zapojila se do pracovních aktivit, dostávala odměny a pochvaly, byla přerazena do mírnějšího stupně věznice. Naučila se smysluplně vyplnit svůj volný čas, upevňovala pracovní návyky, má zajištěné sociální zázemí a motivací jí je především péče o nezletilé děti. Negativem by mohla být skutečnost, že z předchozího výkonu trestu odnětí svobody byla podmíněně propuštěna a soudem uloženou podmínku porušila.
9. Dále ze spisového materiálu vyplývá, že Okresní soud v Havlíčkově Brodě dne 6. 12. 2022 žalobkyni podmíněně propustil z výkonu trestu odnětí svobody se stanovením zkušební doby podmíněného propuštění v trvání čtyř a půl roku za současného uložení dohledu a uložení povinnosti na podrobení se vhodnému programu sociálního výcviku a převýchovy. Dle okresního soudu lze vzhledem k velmi dobrému chování žalobkyně ve výkonu trestu předpokládat, že do budoucna by mohla vést řádný život, když plněním svých povinností po dobu výkonu více jak poloviny uloženého trestu odnětí svobody dostatečně prokázala snahu o polepšení. Dle zprávy Probační a mediační služby o zahájení dohledu ze dne 6. 6. 2023 se žalobkyně dostavila na úvodní konzultaci a spolupracuje na požadované úrovni.
10. Dle spisového materiálu byla žalobkyně po propuštění z výkonu trestu na území České republiky na základě výjezdního příkazu uděleného v souvislosti se zrušením jejího povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

k trvalému pobytu povinna vycestovat. Dne 4. 1. 2023 žalobkyně podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, správní řízení bylo zastaveno z důvodu nezaplacení správního poplatku. Dne 5. 1. 2023 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění, kde žalobkyně k možnému návratu do země původu uvedla, že se nemá kam vrátit, ve Vietnamu nebyla od roku 2001, se sourozenci je v příležitostném kontaktu. V České republice platí výživné na děti a dále splácí dluh určený soudem ve výši asi 70.000 Kč. Jako překážku ve vycestování uvedla, že tu má tři nezletilé děti, ale ve Vietnamu jí nehrozí žádné mučení ani nelidské či ponižující zacházení ani trest či jiné závažné nebezpečí. Dne 30. 8. 2023 bylo předmětné řízení zastaveno. Dne 4. 3. 2024 byla žalobkyně zajištěna za účelem vycestování a umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, zajištění bylo dne 12. 3. 2024 ukončeno. Dne 7. 3. 2024 žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu, která jí nebyla udělena. V rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že od roku 2000 je, kromě roku 2010, kdy byla v Německu na návštěvě kamarádky, pořád zde v České republice, její zdravotní stav je dobrý, má jen alergie. Ve vlasti nebyla trestně stíhána, neměla problémy při vycestování. Na základě ukončeného řízení o udělení azylu byl žalobkyni vylepen výjezdní příkaz s platností od 19. 3. 2025 do 17. 4. 2025. Dne 9. 4. 2025 žalobkyně požádala o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, které jí nebylo uděleno. Dne 22. 4. 2025 s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

11. Dle sdělení Probační a mediační služby ze dne 10. 6. 2025 žalobkyně plní uloženou povinnost dohledu, s probačním úředníkem spolupracuje na požadované úrovni, na konzultace se dostavuje ve sjednaných termínech a dokládá požadované písemnosti. Soudem uloženou povinnost podrobit se vhodnému programu sociálního výcviku a převýchovy žalobkyně splnila. Dle Centra sociálních služeb Praha žalobkyně v období od 13. 6. 2023 do 25. 3. 2025 řádně naplnila penzum počtu odborných osobních konzultací, žalobkyně žije v pronájmu a pracuje v restauraci, trestného jednání se dopouštěla kvůli finančnímu prospěchu, po celou dobu ke spolupráci přistupovala zodpovědně a byla z její strany zjevná snaha o bezproblémové a zodpovědné plnění soudem uložené povinnosti. Byla shledána stabilizovaná sociální a životní situace a výrazná motivace ke stylu řádného života.
12. Dle lustrace v Cizineckém informačním systému žalobkyně dne 7. 7. 2025 spáchala přestupek, neboť nesplnila povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu.
13. Na základě zjištěných skutečností žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že je naplněna podmínka § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něž se rodinným příslušníkem občana Evropské unie rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Současně však dospěl k závěru, že v případě žalobkyně existuje důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je tedy dán důvod pro nevyhovění žádosti žalobkyně dle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, zejména proto, že žalobkyně byla opakovaně odsouzena za trestné činy významné nebezpečnosti, a kdyby nedošlo k rozkrytí trestné činnosti orgány činnými v trestním řízení, její nelegální činnost by s největší pravděpodobností pokračovala nadále; zkušební doba podmíněného propuštění stále trvá. Žalobkyně se dopouštěla trestné činnosti i v době podmíněného odsouzení, jakož i v rámci zkušební doby podmíněného propuštění. Žalovaný přihlédl též k odsouzení a vyhoštění žalobkyně německými orgány pro nikoli bagatelní trestnou činnost krádeže. Žalovaný rovněž zohlednil kladné hodnocení orgánů činných v trestním řízení a probační a mediační služby po dobu výkonu trestu odnětí svobody a po propuštění žalobkyně z výkonu trestu. Dále žalovaný přihlédl k jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalobkyně při vstupu na území, kdy žalobkyně získala povolení k trvalému pobytu nezákonným způsobem na základě účelového sňatku. Vzal na zřetel též pobytovou historii žalobkyně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kdy žalobkyně pobývala na území, ačkoli jí zaniklo oprávnění pobytu a nové oprávnění jí nevzniklo, proto s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a byla shledána vinnou přestupkem. Faktický pobyt žalobkyně na území České republiky od roku 2000 do současnosti tak žalovaný charakterizoval jako problémový. Přestože žalobkyně od roku 2004 disponovala povolením k trvalému pobytu, nevyužila jeho stability a možnosti žít řádným životem a integrovat se v prostředí České republiky. Dle žalovaného je pobyt žalobkyně od roku 2000 do roku 2013 téměř soustavně lemován buď snahou o obcházení zákona nebo její trestnou činností (od roku 2013 do konce roku 2022 byla žalobkyně téměř nepřetržitě umístěna do vazby nebo výkonu trestu).

14. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí zkoumal dopady rozhodnutí do osobního života žalobkyně i jejích rodinných příslušníků (dětí), ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 27 odst. 2 pobytové měrnice. Žalovaný přihlédl k tomu, že žalobkyně nesdílí s nezletilými dcerami společnou domácnost, neboť jsou v pěstounské péči a žijí poměrně daleko od Prahy. Setkávání probíhá jen občasně v řádu dnů. Zletilému synovi žalobkyně je již 20 let. Skutečnost, že žalobkyně již nebude moci pokračovat v pobytu na území České republiky v soužití se svou rodinou, žalovaný shledal jako přiměřený zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život. Usoudil, že i přes určitý kontakt s dětmi byla žalobkyně od roku 2013 do roku 2022 nebyla žalobkyně z důvodu pobytu ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody při jejich dospívání klíčovou osobou, neboť veškeré zázemí měly děti v pěstounské rodině, kde mají ostatně dcery zázemí do současnosti. Ke zletilému synovi žalovaný uvažil, že již není na žalobkyni závislý, nebylo ani prokázáno, že by byl zbaven svéprávnosti či že by vyžadoval nějakou péči ze zdravotních důvodů atp., je tedy schopen plně fungovat bez přítomnosti žalobkyně na území. Pobyt žalobkyně na území tedy není nutný. Nelze akceptovat názor, že neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobkyni by bylo nepřiměřené s ohledem na její rodinu, neboť tu měla už v době, kdy opakovaně páchala trestnou činností, ačkoliv musela být srozuměna s tím, že v případě dopadení a odsouzení nebude moci minimálně několik let se svou rodinou fakticky pobývat.
15. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí s ohledem na soukromý život žalobkyně; nepřiměřenost dopadů neshledal, měl za to, že žalobkyně od roku 2000 neprokázala, že by její integrace do české společnosti byla úspěšná. Namísto vedení řádného života obcházela zákon a dosáhla na trvalý pobyt, ale toto povolení jí bylo následně zrušeno v důsledku její trestné činnosti a jejího závadového jednání. Mnoho let strávila ve výkonu vazby či trestu, což nelze považovat za řádnou integraci. Sama nedeklarovala žádné významné soukromé vazby, žalovanému nejsou známy také žádné významné majetkové vazby. Dle názoru žalovaného neexistuje v obecné rovině žádná vážnější překážka pro to, aby se žalobkyně opět integrovala v prostředí svého domovského státu. Žalobkyně je praceschopná, její zdravotní stav je dobrý, ve vlasti nebyla trestně stíhána, neměla problémy při vycestování, rodinné zázemí tam prý nemá, ale se sourozenci je v příležitostném kontaktu.
16. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí přihlédl k tomu, že napadeným rozhodnutím není žalobkyni zakázán další pobyt na území České republiky, lze využít například krátkodobé vízum, které je udělováno také rodinným příslušníkům občanů Evropské unie. Časově

omezený pobyt na základě krátkodobého víza, a tudíž časově omezený kontakt s nezletilými dětmi i se zletilým synem může být naprosto dostatečný a přiměřený jejich současnému vztahu a prokázanému stavu věci. K tomu žalovaný konstatoval, že v řízení bylo sice shledáno, že je žalobkyně ohrožením veřejného pořádku do té míry, že jí nelze udělit povolení k přechodnému pobytu, které je do značné míry povolením časově neomezeným, není však do budoucna zcela vyloučeno, aby v souladu s pravidly schengenského vízového kodexu získala právě krátkodobé vízum.

Obsah žaloby

17. Žalobkyně v podané žalobě vznáší tři žalobní body.
18. V prvním žalobním bodu namítá, že v její věci nebyly splněny podmínky pro aktivaci výhrady veřejného pořádku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v dostatečné míře nezohlednil veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, přestože byly relevantní pro posouzení aktivace výhrady veřejného pořádku, činil v napadeném rozhodnutí dílčí právní závěry, které neměly dostatečnou oporu ve spisovém materiálu, a následně dospěl k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému právnímu závěru, že osobní chování žalobkyně představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a že jsou v případě žalobkyně splněny podmínky pro aktivaci výhrady veřejného pořádku podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (dále jen „pobytová směrnice“).
19. Žalobkyně k úvaze žalovaného o trestné činnosti žalobkyně a o jejím opakovaném neoprávněném pobytu na území České republiky rekapituluje svoji trestní minulost, vyzdvihuje, že naposledy byla odsouzena za trestněprávní jednání, kterého se dopustila před více než devíti lety. Více než polovina zkušební doby stanovené soudem při podmíněném propuštění již uplynula, přičemž žalobkyně se během této doby nedopustila žádného dalšího protiprávního jednání ohrožujícího zájmy chráněné trestními předpisy, za něž by byla pravomocně odsouzena a potrestána.
20. Žalobkyně zdůrazňuje, že její náprava jednoznačně vyplývá ze spisového materiálu. Jak je uvedeno v hodnocení z výkonu trestu od orgánů Vězeňské služby, chování žalobkyně ve výkonu trestu bylo velmi dobré, žalobkyně se sama aktivně zapojovala do množství aktivit, v průběhu výkonu trestu pracovala, aktivně se vzdělávala, byla odměňována, díky svému přístupu byla opakovaně přeřazena do nejlepší možné věznice. V hodnocení je rovněž uvedeno, že žalobkyně získala náhled na vlastní trestnou činnost, je si vědoma svého pochybení, její dlouhodobé chování je na požadované úrovni, naučila se vyplňovat volný čas a upevnila si pracovní návyky. Rovněž je zřejmé, že je žalobkyně motivována zejména péčí o své děti. Také ze sdělení Probační a mediační služby vyplývá, že žalobkyně uloženou povinnost dohledu plní, s probačním úředníkem řádně spolupracuje. Žalobkyně splnila i soudem uloženou povinnost podrobit se vhodnému programu sociálního výcviku a převýchovy, kdy úspěšně absolvovala resocializační program Centra sociálních služeb Praha, dle závěrečné zprávy žalobkyně po celou dobu ke spolupráci přistupovala velmi zodpovědně a byla z její strany zjevná snaha o bezproblémové a zodpovědné plnění soudem uložené povinnosti, sociální a životní situace žalobkyně je hodnocena jako zcela stabilizovaná, její motivace ke stylu řádného života jako výrazná.

21. Žalobkyně se tak domnívá, že s ohledem na kombinaci těchto faktorů je riziko jejího protiprávního chování výrazně sníženo. Žalobkyně se napravila, plně si uvědomuje, v jaké situaci se nyní nachází a jaký následek by mělo de facto jakékoliv protiprávní jednání. Ví, že se musí chovat vzorně nejen proto, aby vůbec měla šanci na území České republiky setrvat, ale také proto, aby nebyl vykonán zbytek trestu odnětí svobody.
22. Měl-li žalovaný i přes shromážděné podklady za to, že osobní chování žalobkyně nadále představuje skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, nic mu nebránilo opatřit si jakékoliv další důkazy svědčící o nemožnosti nápravy žalobkyně. Za stavu spisového materiálu, jak byl žalovaným shromážděn, však dle názoru žalobkyně ve správním řízení o její žádosti nebylo v rozporu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice zjištěno ani prokázáno, že by osobní chování žalobkyně představovalo skutečné, dostatečně závažné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
23. V druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že v její věci došlo k nepřiměřenému zásahu do základního práva žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života.
24. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný při vymezení intenzity zásahu do základního práva žalobkyně a rodinných příslušníků (zletilého nezaopatřeného syna a dvou nezletilých dcer) na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nezohlednil veškeré individuální okolnosti tohoto případu, tudíž ani nemohl předem definovaný zájem na ochraně soukromého a rodinného života žalobkyně poměřit s protichůdným veřejným zájmem a hledat spravedlivou rovnováhu mezi nimi. Žalovaný přitom vlastní právní závěr o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do základního práva žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života podpořil výlučně paušální, obecnou a nepřiléhavou argumentací, jíž nereagoval na veškeré námitky žalobkyně stran faktických a právních důsledků negativního rozhodnutí o její žádosti uplatněné v průběhu řízení. Žalobkyně proto považuje napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
25. Žalobkyně v první řadě považuje za příliš obecnou a paušální argumentaci žalovaného, že žalobkyni je napadeným rozhodnutím „pouze“ nepovoleno pobyt na území České republiky, aniž by se měnilo její postavení, a že jí není stanoven zákaz pobytu na území České republiky. Žalovaný totiž v rámci této argumentace ignoruje veškeré faktické a právní důsledky napadeného rozhodnutí, které toto rozhodnutí má v individuálním případě žalobkyně, které zvyšují intenzitu a závažnost zásahu do základního práva všech dotčených osob na respektování soukromého a rodinného života a na něž žalobkyně výslovně poukazovala ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Jejich nezohlednění má dle názoru žalobkyně rovněž za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
26. Žalobkyně má za to, že i s ohledem na judikaturu správních soudů byl žalovaný povinen specifikovat alternativy řešení pobytové situace žalobkyně. Žalovaný nezohlednil, že žalobkyně v důsledku napadeného rozhodnutí nevratně ztrácí právní postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož její syn brzy dosáhne věku 21 let. Žalobkyně si je vědoma, že je rovněž matkou dvou nezletilých dcer, které dosáhnou tohoto věku za několik let,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

ovšem se svými dcerami nesdílí společnou domácnost, jelikož jsou svěřeny do pěstounské péče, přestože o ně o pečuje, hradí výživné, navštěvuje je a je s nimi v telefonickém kontaktu, zasílá jim dárky atd. Žalobkyně není ani osobou podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nemůže žádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jelikož zde není žádná osoba, která by vůči žalobkyni měla postavení nositele oprávnění ke sloučení rodiny. Žalobkyně v souladu s nařízením vlády č. 220/2019 Sb. nemůže ani po návratu do země původu požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, ani o udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání. Žalobkyně nedisponuje odbornou kvalifikací nezbytnou pro to, aby mohla požádat o vydání zaměstnanecké karty v rámci některého z vládou schválených programů či o vydání modré karty.

27. Žalobkyně namítá, že proti ní byla uplatněna nejprísnejší výhrada veřejného pořádku, neboť jí nebylo přiznáno pobytové oprávnění, na které má jinak cizinec (při splnění zákonem stanovených podmínek) oproti většině ostatních typů povolení k pobytu právní nárok. Stěží lze tedy předpokládat, že by žalovaný žalobkyni vydal jakékoliv jiné pobytové oprávnění, na něž právní nárok není, například dlouhodobé vízum za účelem rodinným jakožto jediné pobytové oprávnění přicházející zde v úvahu, o něž by mohla žalobkyně požádat teprve po svém vycestování do země původu na příslušném zastupitelském úřadu.
28. Žalovaný nepřihlédl ani k tomu, že s žalobkyní již bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území, v důsledku čehož žalobkyni bezprostředně hrozí nejen nevydání povolení k přechodnému pobytu, ale nucené vycestování z území České republiky, stanovení doby zákazu vstupu na území, to vše za současné absence faktických a právních možností návratu do České republiky i po uplynutí stanovené doby zákazu vstupu na území. To činí důsledky napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků mnohem závažnějšími, jelikož rodině žalobkyně bezprostředně hrozí její rozdělení na předem nepředvídatelnou dobu. Jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřiléhavě vymezil intenzitu zásahu do práva žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života, nemohl ani posoudit proporcionalitu zásahu do něj a hledat spravedlivou rovnováhu mezi protichůdnými zájmy.
29. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný dostatečně nezjistil, a tudíž ani nezohlednil individuální okolnosti případu žalobkyně, kterými jsou zejména blízké osobní vazby a citové pouto s rodinnými příslušníky. Ač byly v důsledku žalobkyní spáchané trestné činnosti a uloženého trestu odnětí svobody obě dcery i (v té době nezletilý) syn žalobkyně svěřeni do pěstounské péče, jelikož o ně žalobkyně nemohla osobně každý den pečovat, žalobkyně kontakt se svými dětmi neztratila a má s nimi velmi blízký vztah, stejně tak udržuje velmi dobrý vztah s pěstouny. Žalobkyně své děti miluje, kontaktuje je každý den, pravidelně je navštěvuje a tráví s nimi volný čas, dle svých možností zasílá peníze pěstounům na jejich výživu, zasílá dcerám balíčky s potřebnými věcmi i dárky, synovi peníze a mnoho dalšího. Dcery žalobkyni považují za svou matku a vztah s ní je pro ně a jejich vývoj klíčový. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyni o své dcery skutečně pečuje. Žalobkyně stejným způsobem pečuje i o svého syna, se kterým sdílí na území České republiky společnou domácnost. K argumentu žalovaného, že dokázala-li rodina v minulosti překonat odloučení od žalobkyně, nepochybně jej zvládne i za současné situace, žalobkyně poukazuje na časové omezení výkonu trestu odnětí svobody a možnost pravidelných návštěv během této doby, naproti tomu v případě trvalého přesídlení žalobkyně do země původu nelze předvídat, zda,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

případně kdy by se mohla za svou rodinou vrátit, či ji alespoň navštívit. Žalovaný se místo zohlednění všeho uvedeného uchýlil k paušální, obecné a místy i nepřiléhavé argumentaci nezohledňující specifika případu. Dané pochybení žalovaného pak mělo za následek nesprávné vymezení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků a konsekventně nedostatečné a nesprávné posouzení proporcionality takového zásahu.

30. Žalobkyně dále považuje za příliš paušální a obecnou argumentaci žalovaného, že zásah do soukromého a rodinného života si způsobila sama žalobkyně svým vlastním protiprávním jednáním. S odkazem na judikaturu správních soudů namítá, že automatické přijetí natolik obecné argumentace by znamenalo nepřípustné popření smyslu provedení testu proporcionality zásahu do základního práva cizince a jejích rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života.
31. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá, že v její věci nebyl zohledněn nejlepší zájem nezletilých dcer žalobkyně.
32. Žalobkyně uvádí, že žalovaný opomenul učinit nezletilé dcery středobodem všech svých úvah o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobkyně, nepostupoval tak v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný pouze obecně poukázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a následně kladl důsledky zrušení pobytového oprávnění k tíži žalobkyně, aniž by posoudil míru emoční a finanční závislosti nezletilých dcer na žalobkyni, význam přítomnosti žalobkyně pro nezletilé dcery a obecně všechny konsekvence vyplývající z neudělení pobytového oprávnění žalobkyni, včetně dopadu na vývoj, výchovu a výživu nezletilých dcer. Paušální argumentace zaviněním žalobkyně ve vztahu ke všem důsledkům zrušení pobytového oprávnění fakticky jakékoliv poměrování dvou protichůdných zájmů předem vylučuje, v důsledku čehož provádění testu proporcionality pozbylo smyslu.
33. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

34. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasí. Po podrobné rekapitulaci trestní minulosti žalobkyně žalovaný vyslovuje přesvědčení, že žalobkyně nadále představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, konkrétně pak veřejného pořádku. Poukazuje na to, že žalobkyně byla v minulosti opakovaně odsouzena za závažnou drogovou trestnou činnost, které se věnovala i po předchozím odsouzení. Odsouzení pro ni tedy nemělo zamýšlený výchovný účinek. V současné době po posledním podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody běží zkušební doba, ve které má žalobkyně osvědčit své bezvadné chování.
35. K argumentacím žalobkyně ohledně aktuálnosti a závažnosti hrozby veřejnému pořádku žalovaný cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde v případě, který žalovaný považuje za skutkově obdobný, správní soudy shledaly nedůvodné námitky cizince, že již nepředstavuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. Uvádí, že vzorné chování žalobkyně ve výkonu trestu odnětí svobody nevypovídá nic o tom, jak dlouho se žalobkyně bude chovat vzorně po svém propuštění na svobodu, její chování bylo jistě z vysoké míry motivováno snahou o podmíněné propuštění. Ke zjištění, zda se nadále žalobkyně bude chovat řádně, slouží právě zkušební doba, která byla v jejím případě stanovena na dobu čtyř let a šesti

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

měsíců. Poukazuje na to, že již v minulosti se žalobkyně v době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody k páčání trestné činnosti vrátila, vše činila s vidinou osobního zisku a bez ohledu na to, jaký dopad může mít její případné odsouzení do života jejích tehdy nezletilých dětí. Ani děti žalobkyně nejsou tedy zárukou, že v trestné činnosti nebude v budoucnu pokračovat. Dokud k osvědčení se nedojde, žalovaný stále žalobkyni považuje za možnou hrozbu pro veřejný pořádek, zejména s ohledem na charakter spáchaných trestných činů. Žalovaný upozorňuje na nepoměr mezi dobou, kdy se žalobkyně na území České republiky (a mimoto i na území Německa) věnovala závadové činnosti a dobou, která uplynula od jejího propuštění z výkonu trestu. Dále uvádí, že žalobkyně měla po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody stanovenou povinnost vycestovat, nicméně na území nadále setrvala nelegálně. Ani na základě udělených výjezdních příkazů žalobkyně nevycestovala a bez platného pobytového oprávnění zcela vědomě setrvala na území České republiky. Sama se tímto svým jednáním vystavila situaci, kdy je vedeno řízení o jejím správním vyhoštění. Dle žalovaného tedy žalobkyně po propuštění z vězení pokračovala v narušování veřejného pořádku.

36. K přiměřenosti zásahu do práva žalobkyně a jejích rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života žalovaný uvádí, že možné dopady následků trestné činnosti do svého života měla žalobkyně zvážit ještě předtím, než se svým protiprávním jednáním započala a poté se k němu opakovaně vracela. Žalobkyně zjevně upřednostnila finanční zisky před svou rodinou. Trestné činnosti se dopouštěla, když byly její děti velmi malé. Následkem svého jednání přišla o denní kontakt s nimi, neboť děti byly svěřeny do pěstounské péče. Nezletilé dcery vyrůstají v pěstounské péči i nadále, nechtějí být vytrženy z prostředí, na které jsou zvyklé, s žalobkyní jsou ale v pravidelném kontaktu a mají s ní zjevně hezký vztah. Syn je již zletilý a přestěhoval se do Prahy k žalobkyni. Co se týká citové vazby, žalovaný ji nerozporuje, nicméně pěkný vztah s dětmi je možné udržovat i na dálku, v současné době tímto způsobem funguje mnoho rodin, a fungoval tak i vztah žalobkyně a jejích dětí během výkonu trestu, ve vztahu k dcerám tak z velké části funguje i nyní. Nezletilé dcery nejsou v péči žalobkyně, mají veškerou péči zajištěnou v rodině pěstounů a odjezd žalobkyně do země původu by neměl mít vliv na zajištění jejich výchovy a výživy. Syn sice žije s žalobkyní, nicméně je dospělý, již se bude schopen postarat se o sebe sám, ostatně žalobkyně neuvádí, že by toho schopen nebyl. Žalovaný upozorňuje, že uvádí-li žalobkyně, že dětem zasílá peníze a dárky, pak není zřejmé, odkud své finanční prostředky čerpá, neboť na území pobývá nelegálně, není tedy oprávněna zde ani pracovat. Žalovaný navrhuje k možnosti setkávání se s dětmi využití krátkodobých víz, která by pro současnou frekvenci kontaktů byla dostačující, samozřejmě pouze za předpokladu, že žalobkyně včasným vycestováním zabrání vydání rozhodnutí o jejím správním vyhoštění.
37. Co se týká nejlepšího zájmu nezletilých dcer, žalovaný připomíná, že dcery nejsou aktuálně v péči žalobkyně. Dcery měly od útlého dětství veškeré zázemí a soustavnou péči u svých pěstounů, z hlediska zajištění jejich výživy a péče o ně tedy není přítomnost žalobkyně na území nezbytná. Žalobkyně v životě svých dcer a při jejich výchově nebyla klíčovou osobou. Citovou vazbu žalobkyně s dcerami žalovaný nezpochybňuje, domnívá se však, může být zachována i prostřednictvím kontaktu na dálku.
38. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Stanovisko osoby zúčastněné na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

39. Zletilý syn žalobkyně v postavení osoby zúčastněné na řízení k podané žalobě neučinil písemné vyjádření. Nezletilé dcery žalobkyně nemají v řízení postavení osob zúčastněných na řízení, neboť prostřednictvím svých pěstounů sdělily, že práva osob zúčastněných na řízení neuplatňují.

Jednání před Městským soudem v Praze

40. Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 25. 3. 2026 žalobkyně (prostřednictvím právního zastoupení) setrvala na žalobě, odkázala na ni a zrekapitulovala její podstatný obsah. Vyzdvihla zejména žalobní námitku spočívající ve zpochybnění aktuálnosti ohrožení veřejného pořádku. Poukázala na to, že její současná pobytová situace je výsledkem správního řízení, které bylo vedeno více než rok a půl namísto zákonných šedesáti dní. Zdůraznila význam pobytu na území ČR, kdy její snahu o vyřešení své situace nelze považovat za ohrožení veřejného pořádku, jinak vede řádný život a upřímně lituje své trestní minulosti. Zmínila judikaturu správních soudů, která je dle jejího názoru relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby, a to rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 4. 2021 č.j. 57 A 22/2021-46, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2024 č.j. 7 Azs 282/2023-49 a ze dne 11. 11. 2022 č.j. 5 Azs 230/2020-43. Žalovaný při jednání setrval na svém stanovisku. Syn žalobkyně v postavení osoby zúčastněné na řízení vyjádřil přání, aby žalobkyně mohla zůstat v České republice a být zde pro něj a pro sestry, uvádí, že žalobkyně mu pomohla finančně i psychicky po odstěhování od pěstounky. Akcentuje i situaci sester, které si přejí totéž.
41. Soud při jednání nepovažoval za potřebné doplňovat dokazování, účastníci řízení ostatně žádné důkazní návrhy neučinili.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

42. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
43. Při posouzení věci soud vyšel zejména z následujících právních předpisů.
44. Podle 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*
45. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
46. Podle čl. 27 odst. 1 pobytové směrnice *s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.*

47. Podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
48. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
49. Podle čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
50. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.*
51. Městský soud v Praze nejprve považuje za vhodné konstatovat, že klíčové námitky, které žalobkyně vznáší proti napadenému rozhodnutí, se ve velké míře shodují s jejími argumenty zformulovanými ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 24. 9. 2025. Žalobkyně v podané žalobě u řady námitek nepolemizuje se závěry žalovaného, pouze setrvává na své argumentaci ze dne 24. 9. 2025. Správní soud ovšem přezkoumává především rozhodnutí a postup žalovaného správního orgánu, žalobce je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí správního orgánu, nikoli opakovat námitky vznesené ve správním řízení (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 249/2016–38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č.j. 8 Afs 25/2012–351). Městský soud je přitom toho názoru, že žalobkyni se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré její argumenty. Žalovaný své rozhodnutí do detailu odůvodnil, jak bude soudem rozebráno níže. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, městský soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, ztotožňuje se s ním a bere jej za své.
52. K jednotlivým žalobním bodům soud uvádí následující.
53. Předmětem sporu je dle prvního žalobního bodu předně skutečnost, zda došlo k naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobkyně podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jelikož v jejím případě existuje důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobkyně v podané žalobě nepopírá, že se v minulosti dopustila opakované trestné činnosti, nicméně se neztotožnila s postupem žalovaného, který přistoupil k uplatnění uvedeného ustanovení. Žalobkyně má totiž za to, že se žalovaný nezabýval všemi okolnostmi jejího případu, zejména nezohlednil, že žalobkyně již několik let žije spóráným životem.

54. Dle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) pojem „veřejný pořádek“ *„předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“* (rozsudek SDEU ze dne 10. 7. 2008, ve věci C-33/07, *Jipa*, bod 23 a tam citovaná judikatura). Požadavek veřejného pořádku musí být chápán restriktivně, zejména má-li odůvodnit odchylku od základní zásady volného pohybu osob (srov. např. rozsudky SDEU ze dne 10. 7. 2008, ve věci C-33/07, *Jipa*, bod 23 či ze dne 14. 10. 2004, ve věci C-36/02, *Omega*, bod 30).
55. K výkladu pojmu „veřejný pořádek“, respektive „závažné porušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se ve svém usnesení ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151 vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, když uvedl, že *„při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*
56. V citovaném usnesení se NSS zabýval výkladem zejména ve vztahu k ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, ve své pozdější judikatuře však tyto závěry vztáhnul také k zamítnutí žádosti o přechodný pobyt podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33 či rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40).
57. NSS v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57 upozornil, že ze samotného faktu, že osoba spáchala trestný čin, nelze automaticky usuzovat, že představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti: *„Předchozí odsouzení pro trestný čin tedy samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Jinými slovy, samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56).“*
58. Shodně k tomu Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, bod 39 uvedl, že *„podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin,*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis).“

59. Soud shledal, že žalovaný dostal zákonným a judikturním požadavkům, když došel k závěru, že žalobkyně by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
60. V posuzovaném případě se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval neurčitým pojmem „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“, jak jsou vymezeny judikaturou, správně vyšel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, dále konstatoval, že primárním účelem daného ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna, přičemž při hodnocení této otázky je nutné posoudit řadu různých aspektů dosavadního jednání žadatele, odkázal na čl. 27 pobytové směrnice, shledal, že předchozí opakované odsouzení žalobkyně zde není osamocenou skutečností, neboť v případě žalobkyně byla vedle její trestné činnosti shledána i celá řada dalších okolností svědčících ve svém souhrnu pro závěr o možném narušení veřejného pořádku. Dle žalovaného důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku žalobkyní lze dovodit zejména z její opakované předchozí trestné činnosti významné nebezpečnosti, jíž se dopouštěla i v době podmíněného odsouzení a ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, z trestné činnosti spáchané v zahraničí, z nezákonného jednání žalobkyně při vstupu na území, kdy žalobkyně získala povolení k trvalému pobytu nezákonným způsobem na základě účelového sňatku, a z nezákonného jednání žalobkyně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, kdy žalobkyně pobývala na území, ačkoli jí zaniklo oprávnění pobytu a nové oprávnění jí nevzniklo. Žalovaný uvážil, že pobyt žalobkyně je od jejího vstupu na území až do současnosti téměř soustavně lemován buď snahou o obcházení zákona nebo trestnou činností či výkonem trestu (vazby). Přihlédl i k tomu, že není objasněna otázka týkající se získávání finančních prostředků žalobkyní, neboť ta na jedné straně splácí dluhy, hradí výživné nezletilým dcerám atp., na druhé straně ovšem není v České republice oprávněna vykonávat zaměstnání a k tomu, jak získává finance na obživu, se odmítla vyjádřit.
61. Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný při posuzování aktuálnosti a důvodnosti hrozby, kterou by žalobkyně představovala pro veřejný pořádek do budoucna, nespokojil s pouhým odkazem na skutečnost, že se žalobkyně v minulosti dopustila trestné činnosti. Naopak vzal v úvahu závažnost všech trestných činů, kterých se žalobkyně dopustila, opakování trestné činnosti i v tzv. zkušební době, jakož i protiprávní jednání žalobkyně při vstupu na území a po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaný řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, v čem spatřuje důvod trvání hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobkyně a své pochybnosti o změně jejího přístupu k respektování zákona. Soud je toho názoru, že žalovaný zohlednil individuální okolnosti případu žalobkyně, a to nejen zcela v souladu s výše poukazovaným usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, na které v podané žalobě upozorňovala i žalobkyně, přičemž soud se se závěry žalovaného zcela ztotožňuje a pouze stručně doplňuje následující.
62. Předně, soud hodnotí společenskou nebezpečnost trestných činů spáchaných žalobkyní jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného zákonem. Soud je toho názoru, že trestná činnost žalobkyně je sama o sobě natolik závažná, aby bylo možno hovořit o závažném narušení veřejného pořádku. Navíc nelze pominout ani opakování trestné činnosti v době, kdy žalobkyně měla svým řádným životem prokázat, že

se napravila. Je sice pravdou, že od spáchání poslední trestné činnosti žalobkyně uplynulo již více než devět let, přičemž z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že žalobkyně, která je od roku 2022 do roku 2027 ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, byla již v průběhu výkonu posledního trestu, a je i po propuštění, dohledovými orgány hodnocena kladně. Nicméně, za prvé, z pohledu soudu nemůže být celá doba devíti let považována za řádné vedení života, neboť větší část této doby žalobkyně strávila ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž byla v podstatě „nucena“ vést řádný život, což nelze považovat za dobrovolné jednání. A za druhé, skutečnost, že žalobkyně byla podmíněně propuštěna na základě očekávání, že v budoucnu povede řádný život, nelze směřovat s tím, že žalobkyně nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek. Současně nelze bez výhrad hovořit o řádném vedení života žalobkyně za situace, kdy žalobkyně prokazatelně nedodrжуje právní předpisy České republiky a neplní povinnosti uložené jí správními orgány ve věci jejího pobytového oprávnění na území ČR. Je tedy zjevné, že ani skutečnost, že žalobkyně byla z výkonu trestu podmíněně propuštěna a je v této souvislosti kladně hodnocena, není zárukou jejího řádného chování. Ani argumentace vysokou motivovaností k řádnému životu tím, že žalobkyně si přeje zachovat úzký kontakt s dětmi a pečovat o ně, není přesvědčivá, neboť žalobkyně v minulosti opakovaně tuto možnost sama zmařila, když se dopouštěla trestního jednání, které vedlo k trestu odnětí svobody, a tudíž k faktickému odloučení od nezletilých dětí, i v době, kdy byly její děti velmi malé. Tvrzená snaha o zachování vztahu s dětmi nadto ani nemůže být vnímána jako důvod, který by jakkoli ospravedlňoval, že žalobkyně úmyslně na území České republiky nerespektuje právní předpisy a povinnosti uložené správními orgány. Chování žalobkyně tak nedává žádnou záruku, že se takto nebude chovat i v jiných aspektech jejího života. Nelze tedy ze skutečností předestřených žalobkyní učinit závěr, že zde není riziko dalšího protiprávního jednání a je zaručeno, že se skutečně napravila.

63. V nyní projednávané věci tak soud při zohlednění nejen žalobkyní spáchané trestné činnosti, ale i individuálních okolností jejího případu dospěl shodně jako žalovaný k závěru, že dosavadní a současný život žalobkyně nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, že žalobkyně povede na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti. Aktuálnost závažného jednání je dána tím, že se žalobkyně v současné době nachází ve zkušební době, přičemž jde již o pátý trestný čin, za který byla odsouzena, jakož i tím, že v současné době žalobkyně prokazatelně vědomě porušuje právní předpisy České republiky, když na území pobývá bez platného pobytového oprávnění.
64. Lze též poukázat na skutkově obdobný případ řešený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2023, č.j. 112 A 8/2022-39, kdy soud dospěl k tomuto závěru: „*Námitky žalobce obsažené v žalobě nemohou zvrátit fakt, že správní orgány dostatečně zjistily a správně zohlednily to, že žalobce se na území České republiky dopustil závažného porušení zákona tím, že páchal trestnou činnost, za kterou byl odsouzen. Nejednalo se přitom o ojedinělý případ, ale o trestnou činnost opakovanou, a to v době nedávné (v rozmezí let 2014 až 2021). Právní řád České republiky zjevně není žalobcem respektován a žalobce nerespektoval ani úřední (soudní) rozhodnutí, za jehož maření byl odsouzen. Ve svém souhrnu se nepochybně jedná o závažné narušení veřejného pořádku a žalobce tímto svým jednáním nepřesvědčil (neskýtá záruku), že by veřejný pořádek nenarušil i v době povolení přechodného pobytu, v případě jeho setrvání na území.*“ Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2023 č.j. 10 Azs 114/2023-39 zamítl kasační stížnost proti uvedenému rozsudku a konstatoval, že s přihlédnutím k předešlému konstantnímu protiprávnímu jednání stěžovatel neposkytuje dostatečnou záruku nenarušování veřejného pořádku i v budoucnu.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

65. Lze shrnout, že žalovaný při výkladu a aplikaci ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců nepochybil, v řízení důkladně zjistil všechny relevantní skutečnosti a podrobně a přezkoumatelně odůvodnil, proč i nadále žalobkyně představuje aktuální nebezpečí veřejnému pořádku, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. První žalobní bod tak soud neshledal důvodný.
66. Druhý žalobní bod směřuje k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
67. Městský soud v Praze připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30).
68. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
69. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“* Byť se tyto závěry Nejvyššího správního soudu vztahují k jinému ustanovení zákona o pobytu cizinců, jsou podle názoru městského soudu plně aplikovatelné i v projednávané věci.
70. Podmínky § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodů uvedených v tomto ustanovení nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval.

71. V projednávané věci z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v souladu se shora poukazovanými judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu na základě tvrzení a námitek přednesených žalobyní hodnotil dopady rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobkyně, a to v souladu s čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice a s příslušnou judikaturou, v rozsahu možného porušení čl. 8 odst. 2 Úmluvy. A postupoval přitom v souladu s obecnou zásadou, že čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající zájem státu na vycestování (rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44 nebo rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).
72. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně má na území České republiky syna a dvě dcery, občany České republiky. S nezletilými dcerami nesdílí společnou domácnost, neboť jsou v pěstounské péči a žijí poměrně daleko od bydliště žalobkyně. Setkávání tedy probíhá jen občasné a tyto pobyty jsou v řádu dnů. S žalobkyní nyní pobývá ve společné domácnosti zletilý syn, který už je ve věku 20 let.
73. Žalovaný vyhodnotil, že žalobkyně nebyla při dospívání dětí klíčovou osobou, neboť veškeré zázemí měly všechny tři děti v pěstounské rodině, kde nezletilé dcery mají ostatně toto zázemí do současnosti. Zletilý syn je již schopen se o sebe postarat sám. Z tohoto důvodu žalovaný považoval skutečnost, že žalobkyně již nebude moci pokračovat v pobytu na území České republiky v soužití se svou rodinou, za naprosto přiměřený zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život. Z hlediska soustavné péče o děti není žalobkyně osobou nepostradatelnou, resp. není nutný její pobyt na území na základě přechodného pobytu. Ani z hlediska nezletilých dcer, ani z hlediska syna tedy nebyla shledána nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, s čímž se soud ztotožňuje.
74. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobkyně od roku 2000 neprokázala, že by její integrace do české společnosti byla úspěšná. Mnoho let strávila ve výkonu vazby či trestu, což nelze považovat za řádnou integraci. Sama žalobkyně nedeklarovala žádné významné soukromé ani majetkové vazby. Není jí uložený zákaz vstupu na území, její kontakt s rodinou nebude vyloučený. Soud tak souhlasí se závěry žalovaného, že hrozba narušení veřejného pořádku ze strany žalobkyně a z toho vyplývající zájem na jejím vycestování převáží nad zájmem na ochraně soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud nepopírá, že zamítnutí žádosti o přechodný pobyt představuje určitý zásah do života žalobkyně, tento zásah však nelze vzhledem k okolnostem považovat za nepřiměřený, což žalovaný velmi podrobně a přezkoumatelně odůvodnil se zohledněním zásady proporcionality.
75. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně vyhodnotil, že nebyl porušen čl. 8 Úmluvy. K tomu soud doplňuje, že z tohoto článku Úmluvy, z jiných mezinárodních smluv, jimiž je Česká republika vázána, ani z ústavního práva nevyplývá nutné právo cizince na vstup a pobyt v zemi, kde pobývá jeho rodinný příslušník (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 2 As 78/2006-64, str. 78). Navíc Úmluva výslovně počítá s výhradou ochrany veřejného pořádku jako s přípustným důvodem možného vyhoštění cizince (Protokol č. 7 k Úmluvě, čl. 1 odst. 2). Soud ještě doplňuje, že otázku přiměřenosti je třeba hodnotit vždy ve vztahu k účinkům toho konkrétního rozhodnutí. V daném případě žalobkyně povolením k pobytu nedisponuje, což se v případě zamítnutí žádosti nijak nezmění. Městský soud tak nespatřuje porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, ani rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu, jak žalobkyně namítá.

76. Městský soud nemůže přisvědčit ani názoru žalobkyně, že žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil pouze paušální, obecnou a nepřiléhavou argumentací, již nereagoval na veškeré námitky žalobkyně uplatněné v průběhu řízení. K tomu soud odkazuje na str. 16 až 20, jakož i str. 23 napadeného rozhodnutí, z jehož odůvodnění je jednoznačné, že žalovaný naopak zcela individualizovaně a do detailu hodnotil veškeré zjištěné konkrétní skutečnosti mající vliv na posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně i jejích dětí. Především na str. 23 se pak žalovaný adresně vyjádřil k alternativě řešení pobytové situace žalobkyně na území České republiky při posuzování přiměřenosti dopadu negativního rozhodnutí, když uvedl, že *„si je vědom omezených možností získání dlouhodobých pobytových oprávnění, nicméně je toho názoru, že v současné situaci je pro žadatelku dostatečné krátkodobé vízum, na základě něhož může na území pobývat 90 dní v jakýchkoli 180 dnech, neboť pro setkávání s dětmi nyní oprávnění trvalejšího charakteru nepotřebuje“*, vyjádřil se též k hrozícímu zákazu vstupu v důsledku správního vyhoštění, když uvedl, že žalobkyně *„tomuto následku mohla sama předejít, kdyby odcestovala na základě jí uděleného výjezdního příkazu“*. Reagoval taktéž na námitku budoucí nemožnosti získání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. K tomu konstatoval, že žalobkyně *„předjímá, neboť mladší z obou dcer dosáhne věku 21 let až za necelých 7 let a v této době může žadatelka svým řádným chováním (v zemi původu) prokázat polepšení a to, že z její strany skutečně již žádné nebezpečí nehrozí“*. Napadené rozhodnutí soud shledává plně přezkoumatelné.
77. Druhý žalobní bod tak soud neshledal důvodný.
78. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítá nezohlednění nejlepšího zájmu svých nezletilých dcer.
79. K tomu soud předně uvádí, že z výše citovaného čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte neplyne, že by hledisko nejlepšího zájmu dítěte bylo vždy absolutní a nemohly by nad ním s ohledem na individuální okolnosti dané věci převážet jiné konkurující zájmy. Také ESLP v oblasti pobytu cizinců ponechává smluvním státům jistý prostor pro vyvážení protichůdných zájmů (např. veřejného pořádku), byť má nejlepší zájem dítěte stále zvláštní význam a musí být náležitě zohledněn (srov. rozsudek ESLP ze dne 2. 4. 2015 ve věci *Sarközi a Mahran proti Rakousku*, stížnost č. 27945/10).
80. V této souvislosti judikatura Ústavního soudu zavedla kategorizaci (čtyř) různých řízení podle intenzity působení nejlepšího zájmu dítěte (srov. nález ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19). A to od (i.) řízení, jejichž účelem je upravit přímo práva a povinnosti dítěte jakožto dítěte (např. řízení o péči o dítě), přes (ii.) řízení, jejichž účelem je upravit práva a povinnosti dítěte, která se však bezprostředně nedotýkají jeho statusu dítěte (např. řízení o soukromoprávních závazcích), dále (iii.) řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte (přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), ale která mají na dítě zprostředkovaný právní dopad, neboť jejich výsledek je nutně a nepominutelně spojen s navazující změnou právního postavení dítěte (např. řízení o vyhoštění jeho pečující osoby, na něž buď navazuje řízení o změně péče o dítě, či vycestování dítěte za pečující osobou a změna jeho trvalého pobytu) až po (iv.) řízení, jejichž účelem není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte ani na ně nemají zprostředkovaný právní dopad, ale dopadají na ně pouze fakticky (např. řízení o výpovědi z pracovního poměru rodiče pečujícího o dítě, v jehož důsledku se právní postavení dítěte nemění, ale fakticky se může měnit např. ekonomický status jeho rodiny). V těchto kategoriích se pak nejlepší zájem dítěte projevuje

různou intenzitou od předního a rozhodujícího kritéria až po „prosté“ vážení s dalšími hodnotami a zájmy.

81. Účelem rozhodnutí o žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie sice není přímo zasáhnout do právního postavení dítěte daného cizince (tj. přímo rozhodovat o jeho právech a povinnostech), nicméně toto řízení může mít na dítě nezpochybnitelný dopad (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2025, č. j. 5 Azs 207/2025-58, bod 32). Spadá tak do třetí kategorie řízení podle výše zmíněného nálezu. U třetí kategorie se přitom podle Ústavního soudu *„otevívá širší prostor pro převážení jiným konkurujícím zájmem než u druhé kategorie, neboť se zde nestřetává jen zájem dítěte na jedné straně a jiný zájem na straně druhé, ale zájem dítěte je jen jedním, byť nepochybně významným, z vícera zájmů různých dalších subjektů, mezi kterými je třeba vyvažovat a které mohou být stejně významné či dokonce významnější“* (bod 53 nálezu).
82. Podle městského soudu, aby mohl být zájem dítěte poměřován s jinými konkurujícími zájmy, je potřeba tento zájem dítěte nejprve definovat, a to s ohledem na konkrétní situaci daného dítěte.
83. Žalovaný v projednávané věci zájem nezletilých dcer vymezil v napadeném rozhodnutí zcela přiléhavě, když uvedl, že zohlednil mimo jiné minulý i současný stav setkávání žalobkyně s dcerami, kdy je zřejmé, že spolu ve společné domácnosti dlouhodobě nebydlí, ale jsou spolu v kontaktu. V rámci správního řízení také žalovaný zjistil a v napadeném rozhodnutí zohlednil, že dcery mají zájem o setkávání s žalobkyní, ale opustit pěstounskou rodinu a své zázemí a žít s žalobkyní si nepřejí. Dcery věří v zachování vazeb s žalobkyní i v budoucnu. Žalovaný proto uzavřel, že v nejlepším zájmu nezletilých dcer je nadále udržovat kontakt s žalobkyní, ale v tuto chvíli není nutná soustavná péče ze strany žalobkyně, neboť o dcery se starají pěstouni. Žalovaný dále zohlednil, že v posuzovaném případě napadeným rozhodnutím nejsou dcery zcela zbaveny možnosti setkávat se s žalobkyní, nyní fungující telefonický kontakt (či jiný kontakt prostřednictvím moderních technologií) může probíhat i na dálku z Vietnamu, vyloučena nejsou ani osobní setkání, bude-li žalobkyně navštěvovat děti v České republice na základě krátkodobého víza udělovaného rodinným příslušníkům občanů Evropské unie, resp. naopak, kdy děti mohou navštěvovat žalobkyni v zemi původu. Žalovaný tak správně uvážil, že přestože je na základě zjištěného stavu zřejmé, že děti zůstanou bydlet v České republice, není tento stav rozporný s dikcí Úmluvy o právech dítěte.
84. S ohledem na skutečnosti, jak vyplynuly z průběhu správního a soudního řízení, lze proto nejlepší zájem nezletilých dcer definovat jako zájem na tom, aby měly stabilní zázemí u svých pěstounů, a aby svůj styk s žalobkyní nadále realizovaly obdobně jako dosud, tedy převážně komunikací na dálku, případě osobními návštěvami, které sice již nebudou tak časté, ale nejsou vyloučeny. Soud se tudíž shodně s žalovaným nedomnívá, že by zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu bylo v rozporu se zájmy nezletilých dcer, a má za to, že zájem nezletilých dcer byl ve správním řízení individualizovaně a řádně posouzen. Třetí žalobní bod proto není důvodný.
85. Závěrem soud uvádí, že nijak nezpochybňuje žalobkyní odkazovanou judikaturu správních soudů, zejména Nejvyššího správního soudu, včetně soudních rozhodnutí zmíněných při jednání před soudem. Městský soud však neshledává, že by žalovaný postupoval s odkazovanou judikaturou v rozporu. Soud proto při posuzování důvodnosti žalobních námitek z odkazované judikatury jako opory pro žalobní námitky vyjít nemohl.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

86. Městský soud v Praze tak uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
87. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž soud přiznává náhradu nákladů řízení dle zásady úspěchu ve věci. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
88. O náhradě nákladů řízení osobě zúčastněné soud rozhodl dle o ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou, v ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci osobě zúčastněné na řízení žádné náklady nevznikly ani jí soud neuložil žádnou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (NSS).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. března 2026

JUDr. Hana Kadaňová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně